

PANXOLIÑA ETERNA

Lema: Nau

Entra, entra, Neno-Deus, un ano máis
no transepto sombrío deste peito
mordido polas víboras da vida,
anegado de néboas e bostas.

Penetra co teu sol estas soidades
onde endexamais medran alboradas
nin arden nunca, nunca, eses loureiros
da victoria final e da paz plena.

Inunda, Neno-Deus, de pombas brancas
a miña indigna nau naufragante
e lévaa ós levantes do teu trono
nun periplo perenne e seráfico.

Invade, si, meu pavo real lúcido,
meu cósmico cordeiro desherdado,
meu talismán serodio, meu solsticio,
invade as invernías que me roen,

o cancro capital que me abanea,
os bacelos e as orfas avenidas,
os xelos vitalicios que devoran
o último remol divo que me resta.

Entra, entra co teu sacho de contado
no feudo do vasalo máis felón
e replanta no val onde te agarda
videiras de humildade e mais de lúas.

Ocupa este terruño terco e infértil,
destece as gadoupadas do teu sino,
corroe a súa cinsa inseparable,
palea eternamente os seus poñentes.

Abrasa o desamor que nos afasta,
liba o zume sen fin da escravitude
e sementa nos sucos todos, todos,
regos de redención e de balanzas.

¡Mira que nos quedamos sen búsola,
sen báculo, sen áncora, sen lar!
¡Mira que nos están amortecendo
ata a cruz cristalina da esperanza!

Entra, entra, meu Amado, este Nadal
no transepto sombrío desta ermida
e inflámame coas chamas dos teus predios
que me atorou o mundo no camiño.